

?2020, sense primavera

«Avui, tres mesos després, quedem en una terrassa, però amb una barreja de sentiments estranya»

Em poso davant de l'ordinador, vull escriure aquest article, però no sé com començar. Des de fa massa temps, tot gira al voltant de la mateixa paraula: coronavirus. És com aquelles èpoques intenses del procés en què totes les notícies tenien algun lligam amb el procés. Ves què hi farem, vivim així des de fa massa dies i setmanes.

Ha passat el març, l'abril, el maig... Fa gairebé tres mesos des d'aquell encara fred 12 de març en què tot va començar a canviar cap a un futur incert i imprevisible. Alguns deien que duraria un parell de setmanes, d'altres deien un mes, uns altres fins a Setmana Santa... ningú sabia res. I el pitjor de tot és que, tres mesos després, seguim igual: aquest odiós concepte de nova normalitat (que de normalitat no té res) no sabem quant durarà: fins que no trobin la vacuna?, fins que no es diagnostiqui cap cas de coronavirus durant un determinat temps?, fins que ens facin proves a tots? Massa incerteses en un moment que necessitem missatges clars i esperançadors. Però és tal el desgavell que ni tan sols ens podem creure les xifres que ens donen de víctimes.

Ara com ara, l'única certesa constatable la trobem quan tornem a trepitjar els carrers: ens han robat la primavera, malgrat que la natura, ben ufanosa, ens recorda que ha arribat. L'altre dia, en una botiga de roba de Vic, el propietari em deia: "Aquest any, no hem tingut primavera. Hem passat de la roba d'hivern a anar vestits quasi d'estiu". Jo, que durant el confinament he sortit cada dia per anar a treballar, no he tingut tant aquesta sensació, però el cert és que té tota la raó. L'últim record que tenia d'alguns amics era amb jaqueta i bufanda.

Avui, tres mesos després, quedem en una terrassa, però amb una barreja de sentiments estranya. Faig bé o hauria de seguir a casa? Mires al voltant i, en alguns moments, creus que corre massa gent i hi haurà un rebrot; més tard, et sorprèn que la majoria compleix amb la mascareta; al cap d'una estona, ho tornes a veure diferent i t'emprenya veure massa gent amb la boca a l'aire... Suposo que ja ens anirà passant i ens hi anirem acostumant.

Només us proposo un exercici. Si en algun moment teniu la sensació que us esteu relaxant, penseu en algú proper que hagi passat el ditxós coronavirus i apliqueu el sentit comú. És només una qüestió de solidaritat i de responsabilitat individual i col·lectiva. Així és la nova realitat. Tal dia farà un any i tornarà a ser primavera.